

Forfatter: Stuckenberg, Viggo

Titel: Udrag fra VEJBRED

Citation: Stuckenberg, Viggo: "Samlede Værker", i Stuckenberg, Viggo: *Samlede Værker*, 1910-11, s. 486. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-stuckenberg03-shoot-idm139889640743664/facsimile.pdf> (tilgået 17. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede Værker

Men ude over Sletten er intet at se uden det vinterbrune Græs, som Sne, der er smeltet bort, har tynget fladt, og mellem Græsset enkelte Pytter Vand, som nær ved Taarnet spejler Vesthimmels Røde og længere borte er graa som Skyerne.

Og mens hun ser ud over Sletten, hvor Luften mærknes mere og mere og stille bliver til diser Nat, lytter hun, lytter om ikke Vindeltrappens Sten skriger under Trin, lytter efter en Haands Fæmten over den lave Dørs Jærnlås, lytter efter et levende Legems Støj i det døde Taarn, og hører intet uden Faarekyllingen og Vindens hule Drøn i de tomme Kamre ned igennem Taarnet.

Og hun bøjer sig længere frem og støtter sine Albuer mod Karmen, og de isnes af den kolde Mur, men hun mærker det ikke. Hun ser ikke, at Himmels Røde er blegnet i Pytterne mellem Slettens Græs, og at Sletten, der var aaben som Havet, draget sig sammen, og hun hører ikke, at Skovens Raager er tavse.

Thi hun tænker paa ham, der kom en Nat og bandt sin Hest i Bøjlen ved Taarnets Dør og steg til hendes Kammer og sov i hendes Seng og var redet før Dagens Gry, paa ham, der kom som en Byges Blæst, og hvis Ord var som en Skovs Sus, og hvis Favntag tændte alle Drømme i Baal og bar Solens Ild til hendes Hjærte, paa ham, som lod hende ene med de Spor, hans Hests Hov havde skrabet i Muldet for Taarnets Fod.

Søvnløs, drømmeløs og uden Hvile stirrer hun Natten i Møde.

Thi hun er den ensomme Længsel, der sidder stum i Vinteren med et øde Livs endeløse Slette for sig, og bag sig en visnet Skov, — den ensomme Længsel, syg af at mindes, udødelig ung som Haabets Vanvid.

— — — — Og Solen er nede. Op om Taarnet vokser Nattens dybe Skov af Mørke.